

Med fingeren på pulsen

av Dr. Faith Goldberg, Lege på Ebenezer

Rawda – feiring av 25 års trofast tjeneste på Ebenezerhjemmet

Rawdas kongerike ligger dypt nede på Ebenezerhjemmet. Fra to rom i kjelleren forvandler hun hauger av skittentøy til nystrøgne, ferdigbrettede og velluktende klær som hun returnerer tilbake til beboerne på hjemmet. Da jeg møtte Rawda på kontoret mitt klokken åtte om morgenen hadde hun allerede satt på den første vasken for dagen. Siden hun er den av de ansatte på Ebenezer som har jobbet lengst, var jeg nysgjerrig og ønsket å bli litt bedre kjent med henne.

Rawda kommer fra en arabisk-katolsk bakgrunn og kom til personlig tro mens hun arbeidet på Ebenezerhjemmet. Hun husker fortsatt den eksakte datoen for hennes inntreden på hjemmet, det var åttende januar 1994, 25 år siden! Mannen hennes var midlertidig arbeidsløs og med fire små barn var det vanskelig å få endene til å møtes. En slektning av Rawda, som arbeidet på kjøkkenet på Hjemmet, foreslo at hun kunne begynne som vikarhjelp på kjøkkenet. Husmoren på den tiden så det potensialet Rawda hadde og oppmuntret henne med at hun så en framtid for henne på Ebenezer. Gradvis tok Rawda på seg mer ansvar på kjøkkenet og ble etter hvert kokk i mer enn elleve år. Gjennom disse årene på kjøkkenet jobbet hun med May, ei amerikansk-arabisk jente. May inviterte Rawda til en arabisk menighet i Haifa, hvor hun utviklet et personlig forhold med Jesus, hennes Messias!

«Det er kun gjennom Guds styrke jeg kommer gjennom hver dag», sier Rawda med tårer i øynene, før hun fortsetter: «Jeg aner ikke hvordan jeg ville klart meg uten Ham.» Disse ordene viser seg å bli repetert gjentatte ganger iløpet av halvtimen vi snakker sammen, og mens jeg lytter til mer av Rawdas historie forstår jeg hvorfor.

Rawdas eneste sønn, Rami, døde i en alder av 22 år. Han begynte å få epileptiske anfall da han var fem år gammel, og en nevrolog oppdaget en godartet hjernesvulst. Svulsten var lokalisert i en del av hjernen som gjorde operasjon svært risikabelt. Da Rami var ni år ble hjernesvulsten delvis operert bort, men han fortsatte å få hyppige anfall og gikk derfor på en skole for barn med behov for spesiell tilrettelegging. Symptomene ble verre og svulsten hadde nå gått fra å være godartet til ondartet, noe som gjorde at en ny operasjon var unngåelig. Rami døde fem måneder etter operasjonen.

Rawda lever med en dyp sorg. For noen få år siden døde også mannen hennes, og etterlot henne med tre voksne døtre. «Det er bare ved Guds styrke jeg makter å fortsette», repeterer hun. Styrken og gleden Rawda finner gjennom troen tydeliggjøres gjennom hennes vennlige smil og omsorg for andre. Hun verdsetter den stille rutinen på vaskerommet og fellesskapet med kolleger i pausene. «Det er godt å være i arbeid», sier hun, «De lokale myndighetene satte nylig opp de kommunale avgiftene, og det har gjort det veldig vanskelig for meg. Det er umulig uten Guds hjelp.»

Etter intervjuet reflekterte jeg litt over det at vi, selv som Guds barn, ikke er immune for vanskeligheter i livet, det være seg sykdom, sorg eller økonomiske vanskeligheter. Men for oss som tror finnes det et tilfluktssted under vingene til vår Himmelske Far hvor vi kan erfare Hans daglige, kjærlige omsorg.

Brød og fisk - Andakt

av **Johnny Khoury**, Direktør, Ebenezerhjemmet

Ord som alltid varmer hjertet mitt er når jeg hører beboere som er midlertidig innlagt på sykehus si at de ønsker å komme «hjem» til Ebenezer. Vårt mål er definitivt at beboerne skal føle seg hjemme her, og det samme gjelder våre ansatte og volontører. Når det er sagt så er en av utfordringene med å leve sammen som en «familie» på denne måten at man ikke kan velge sine brødre og søstre. Dette samlivet blir spesielt satt på prøve her på Ebenezer hvor man lever og tjener sammen hver dag, døgnet rundt. I tillegg kommer beboere, ansatte og volontører fra ulike bakgrunn hva gjelder språk, kultur, vaner og tradisjoner. Denne realiteten øker potensialet for friksjoner og misforståelser. På tross av dette er vår visjon tydelig: «Ebenezerhjemmet søker å fungere som et kristent hjem, hvor Guds ord jevnlig blir proklamert, i en kristen atmosfære fylt av kjærlighet og toleranse». Dette gjør seg gjeldende for alle beboere og stab.

Som leder må jeg ofte håndtere personlige uenigheter mellom mennesker på Hjemmet. I slike situasjoner tenker jeg på Kong Salomo som søkte Gud for visdom når viktige avgjørelser skulle tas, som det står i første kongebok 3,9: «*Gi da din tjener et lydhørt hjerte, så jeg kan styre ditt folk og skille mellom godt og ondt. For hvem kan ellers styre dette folket, så stort som det er?*» (Bibelen 2011). Man trenger tålmodighet og evnen til å lytte og til å dømme rettferdig. Streben etter enhet og kjærlighet er ikke bare en utfordring for individet, men også for hele fellesskapet. En av våre viktigste redskaper for å fullføre denne visjonen er felles bønn. I tillegg til morgenandakt med beboerne begynner staben og volontørene hvert skift med bønn om Guds nåde. Vi ber daglig om hjelp til å komme gjennom utfordringer, og vi tror at den kjærligheten vi har i Kristus til slutt vil vinne!

Hva er nytt?

av **Christie Livingstone**, Sekretær, Ebenezerhjemmet

Fra begynnelsen har en del av visjonen til Ebenezer vært å ha volontører tilstede som støtte til den permanente staben. Volontørene kom først utelukkende fra DNI (Den Norske Israelsmisjon) og flere andre partnerorganisasjoner. Disse volontørene elsket Israel og beboerne og ga hjertelig av deres tid og krefter for å møte de behovene som var på Hjemmet. Den varierte språkkunnskapen som kom med volontørene passet perfekt siden beboerne på Hjemmet også kom fra ulike bakgrunner og morsmål. Den viktigste fellesnevneren i alt dette har likevel vært KJÆRLIGHET.

Da disse første volontørene avsluttet tjenesten og reiste tilbake til sine hjemland og fortalte om det de hadde opplevd, fikk vi inn nye volontørsøknader fra mange land. Volontører fra hele verden, inkludert New Zealand, India, Vietnam og Mexico har med tiden kommet og tjenestegjort hos oss, gitt av deres kjærlighet og støtte til våre beboere. Og beboerne elsker å ha dem her. For meg personlig er det veldig oppmuntrende å se at så mange unge jenter velger å gi av deres tid for å tjene de eldre etter endt skolegang eller som et avbrekk under høyere utdanning. Det er også utrolig hver gang tidligere volontører kommer innom med familie og venner for å vise dem stedet hvor de var volontører for 20, 25 eller 30 år siden. Det er fantastisk å konstant bli minnet på hvordan Ebenezerhjemmet ikke bare har blitt velsignet av mange, men at det også har vært en velsignelse for mange utenfra!

Vi er så takknemlige til Gud for hver enkelt volontør. Uten dem hadde ikke Hjemmet vært hva det er.